

Besidka

SUPPLEMENT TO "PŘÍTEL LIDU."

"ZÁBAVNÁ PŘÍLOHA PŘÍTELE LIDU."

Číslo 32

Wilber, Neb., dne 7. ledna 1903.

Ročník II.



Kmotr z Háje.

Báseň

Bohumila Jandy.

II.

Tam na hradě královském za temné noci
se probudil skvělý den celou svou mocí,
neb z tisíců světél ba. evných zoří
i v tisíci svíci jasný den hoří.
a kolkolem v nádherných komnatách
se po-tavy hemží jak vidiny ve snách.
Tu pastýřka, tam opět mouřenín kráčí.
zde obr svou chromnou paliči vláčí ;
tam trpaslík Turkovi věsí se v páži,
zde poustevník s mýsou se ochotně sráží ;
na blázna si zhrává zkušený rek
a krásenka prodává krásu i vděk.
Pod škraboškou mnohý ret tajně se směje,
však mnohý též vzdech se po škrabošce
kreje ;
až na krále, královnu přestrojen veškery svět

Tu král mění s chotí svou milostný hled,
pak kyne, a sotva že hudby se rozlehne zvuk
již v řadu se postaví do tance veškereň pluk.

Tam tančí— jak krásný to, záchvatný
zjev
ten proud statných mužů a spanilých děv !
Však nad všechny při tanci rytíř vyniká
jeden
jsa štíhlý jak sosna zdá se být grácií veden
tak chová se slušně a vznáší se lehce,
že děvám se věčně s ním tančítí zechee ;
šat vkusný mu těsně přilehá k tělu,
je barvy krvorudé a černý má lem
a červený baret zřít na jeho čelu
a na bujném havranním vlasu kadeřavém.
I královna dávno již nalezá zálibu v něm,
až konečně zavolá na komoňiho :
Jen pohleďte vzhůru : strop v sále se boří
a podlaha jasným již plamenem hoří—
tam těžko si hledatí lacinou slávu !—

I vzhopí se rytíř ve červeném hávu
a ostatní — očí nevěří svým—
na l jinochem toa doba zavřel se dým ;
"Tam k rytíři červených barev mi jděte,
jenž zálibou děv a můj pozdrav mu reete
i pozvete rychle do kola mi ho !"

A s komoňim přichvátav k vznešené paní
si tanečník uctivě, hluboce klaní ;
a pojme ji v náruč v divokém plese
se s koňistí vznešenou po sále nese!
Pak utichne hudba a královna vece :
"Mé díky vám, v tanci můj mistr jste přece
a zajiste taký mistr i v boji ;
leč reete, co říci mám o vašem kroji ?
Mné úzko je, na vás-li pohlednu šat,
v němž—odpusťte—zdáte se hotový kat !"

Tak královna vece a v té ještě chvíli
kdes: "Hoří, ach hoří!" hlas zděšeně kvílí
a zbledly jak stěna dřív rāměuné tváře,
neb do oken hrozí jim požárů záře.

Křik zoufalý povstane, s ním divý běh
a slušnosti nešetří zmatený spěch :
muž nešetří ženy, druh nešetří druha,
přes knížete ku dvěřím děje se sluha,
a za chvíli na to již vyprázdněn sál.

Teď pánem je nahoře zlý plamen sám
a se stropu k pádu již strojí se trám.

Tu zdola se rozlehnou zmatené hlasy
a najednou zazní strašlivý ryk,
že každému do hloubi ve srdce vnik' :
"Kde králová je ?—Kdo královnu spasí!"—
Však nikdo si z komonstva nevzpomene,
pro královnu vrhnout se do plamene.

a lakotný živel vždy prudčej sa vzteká—
z těch dole tam každý jen s úzkostí čeká
a v srdeci se chvíle budoucí leká,
zda přinese blaho, zda přinese hoře.—

Hle, tam jinoch vyniká z plamenů moře
a v náručí svém chová převzácnou tíži ;
teď po uhlu řefavém rozvážným krokem,
teď přes výheň plamennou odvážným
skokem
i s bezduchou královnou k zemi se blíží.

Když zraněn a sezžen již na zemi stane,
zář na bledé líci králové vzplane
a vnešená paní za nedlouhé doby
se probere k životu z hluboké mdloby.

A vděčně pohledne k ochranci svému :
"Vy pane, vyrval jste mne osudu zlému,
netajte víc šlechtěného jmena,
by dík vzdala ochranci králova žena
a reete, jak jazyk má šlechtice zvat,
jenž přestrojil sebe v tak šeredný šat !"

On odpoví—hle jak se čelo mu mračí :—
"Jsem ten, paní má, koho škraboška značí,
jsem povrhel velkých, jsem strašidlo láje—
syn katův jsem, vězte to, syn kmotra z Háje!

Pokračování.